

OPINIONS

Nº 79 - Any 2016

La llibreta de la Núria

La Núria és una companya de col·legi i més tard de facultat, amb la qual tinc una amistat “de tota la vida”. A banda de parlar per telèfon o enviar-nos algun WhatsApp, també ens agrada reunir-nos de tant en tant, per “petar la xerrada” sense mirar el rellotge.

L'altre dia ens vam citar a la terrassa d'una cafeteria i vam començar parlant sobre experiències passades en aquells indrets, recordant també, companyes que ja no hi són o altres que estan en condicions lamentables, mental, econòmicament o, amb una gran solitud... arribant a la conclusió que... ¡Som afortunades! Malgrat la salut és “d'anar tirant” no ens manquen il·lusions per despertar-nos cada dia, amb alegria, pensant que potser s'acompliran.

No fa gaire s'ha quedat vídua d'en Pau, un home que la seva vida consistia en anar de casa a la feina i de la feina a casa, menjar, llegir el diari un dia sí i l'altre també, mirar la TV i fer petites futileses i rutines que omplien la buidor del seu món. No el preocupava en absolut, si amb el seu comportament feia feliç a la Núria.

Això va donar peu a que, una part important de la conversa girés al voltant d'ell i, em va explicar que, unes hores abans de morir, estrenyent-li la mà li havia dit: *<<Núria, repassant la meua vida me'n adono que he estat un egoista i no t'he donat l'amor que et mereixies. Espero em perdonis.>>*

Molt dolguda al recordar-ho, em va comentar, que en sentir aquestes paraules i després de tants anys passats al seu costat orfe de mostres d'estima, hagués pogut venjar-se mostrant indiferència o responent de manera despectiva, però, traient importància a la manifestació d'en Pau, amb un petó al front li havia dit: *<<no t'angoixis per una cosa que ja no té remei, estàs perdonat i segueixes tenint la meua estima.>>*

Vàrem seguir conversant sobre els fills; els néts; l'egoisme que impera arreu; l'Església; els polítics; la discriminació; la corrupció implantada a tots nivells i, se'ns van acudir un munt de solucions per fer del món, un lloc millor per a tothom.

Quan ja estàvem a punt d'acomiar-nos va treure de la bossa una llibreta tot dient: *<<Merceditas, et deixo aquesta llibreta perquè la llegeixis i me la tornis. No hi trobaràs grans novetats doncs entre tu i jo no hi ha hagut mai secrets, però, potser et servirà com argument per un dels teus escrits o, perquè al llegir-los algú que s'hagi trobat amb una circumstància com la meua, recordi una part de la seva vida viscuda intensament.*

Ens vam acomiar amb una abraçada i, en arribar a casa, em vaig disposar a llegir els 312 escrits producte de varis anys. Uns, només contenien dues paraules, altres, quasi omplien la pàgina, i, entremig, una cinquantena de poemes. En tots, exterioritzava sentiments on, l'amor, l'esperança, l'alegria o, la frustració i el desencís, anaven i tornaven.

Després de bastants dies de la nostra trobada i per complaure el seu desig, em dispo a transcriure algun apunt de la seva llibreta, la qual, comença així:

[* *Me l'ha presentat en Pau, després d'haver-me advertit que era un home solitari, inclús una mica esquerp, a qui no li agrada fer amistats noves ni demostracions afectives.*

Assabentada, m'he limitat a saludar-lo amb una encaixada de mans i, per trencar el gel, he afegit un comentari sobre el temps i les festes que s'apropen, preguntant-li si les passaria sol.

Ha respost amb mesura, amb veu baronívola, agradable a les oïdes, però, els seus ulls denotaven una certa sorpresa per la meva pregunta, i, alhora... tristesa. M'ha donat la sensació que era un home mancat d'afecte.

* *Durant el temps que han durat les festes he pensat en ell i en que probablement deuria trobar-se molt sol en dies tan assenyalats, potser, recordant altres temps... Aquest raonament ha despertat en mi curiositat per veure'l de nou.*

* *Hem coincidit en un esdeveniment i no hem parlat, però, els nostres ulls s'han creuat uns segons. Uns segons en els que he percebut una mirada de satisfacció acompanyada d'un lleu somriure i que, he correspost de la mateixa manera.*

* *Va creixent una atracció cap a ell i, l'anhel de veure'l s'està convertint en una necessitat per apaivagar un desassossec que no em deixa viure. Tinc un bon embolic emocional doncs la meva consciència no para de recordar-me que estic compromesa i que ell... també.*

M'estimo en Pau, malgrat les seves mancances, és una bona persona i no voldria fer-li mal, però, aquest sentiment, està superant tots els raonaments possibles.

* *¿Per què sense buscar-ho, s'ha presentat una emoció tan poderosa i amb tanta intensitat que s'està convertint en una obsessió? No solament no me'l puc treure del cap sinó que està fent petjada en el meu cor, fins a tal punt, que la resta no compta.*

* *Quan sé som al mateix lloc, el busco amb la mirada fins localitzar-lo i, en apropar-me i sentir la seva veu, les bategades del meu cor són tan fortes que quedo col·lapsada i amb una sufocació tan exagerada, que em fa por delati la torbació que tinc en aquell moment.*

* *Avui ens hem vist. Hi ha una subtil comunicació entre els nostres ulls; els seus, segueixen expressant el que m'agradaria manifestés amb paraules, els meus deuen mostrar l'alegria de tenir-lo a prop. Ben segur, arribada la nit i ja al llit, el coixí serà testimoni d'una fantasia en la qual, les carícies, els petons i les nostres llengües s'entrellacen compartint salives, per després, i sense presses, degustar cada recó de la nostra pell...*

Tan de bo els somnis poguessin convertir-se en realitat, doncs, la vida m'ha negat rebre mostres d'estima i, segueix insistint en que no pugui fer realitat el que tant he desitjat.

* *¡¡Reina santíssima, sembla mentida com passa el temps i com els sentiments i les emocions, poden experimentar tants daltabaixos!!*

* *Avui, després de molt temps de no veure'l, hem coincidit en el mateix lloc. De cop i, sense solta ni volta, s'ha dirigit a mi escridassant-me i gesticulant de manera grollera en presència d'altres persones. Una faceta d'ell que no coneixia i que m'ha sorprès enormement de manera nefasta, fins i tot, m'ha fet por l'expressió de la seva cara.*

No he respost al seu exabrupte, però, he marxat sufocada, amb l'estomac revoltat i plena de ràbia. No sé quins deuen haver estat els motius per haver actuat amb un comportament tan menyspreable, però, la falta de respecte és una cosa que trobo intolerable. Per tant, he decidit que ja és hora de treure-me'l del pensament com una persona... "non grata".

* *Ja fa temps que compleixo aquest propòsit, però, la meva ànima té una gran sensació de buit. Hi ha moments d'exaltació on recrimino el seu comportament, i altres, que l'excuso pensant que un mal dia el tenim tots. Aquest pensament, fa que em preguntí ¿per què estic fent els possibles per anular un sentiment que donava al·licient a la meua vida?*

* *Crec ha arribat el moment de tocar de peus a terra, el meu esperit necessita una mica de serenor. Costarà trobar-la... però, si en algun moment sento enyorança de temps passats, sempre puc recórrer a llegir algun apunt de la meua llibreta que em porti bons records, en la qual i, com a "punt i final", escric un poema que reflexa el meu estat d'ànim.*

*Després de tanta passió... no ha pogut ser...
desitjos llunyans... somnis trencats...
grans pors absurdes... soledats que queden...
Jugades del destí...*

Preguntes i reflexions personals:

Escollir quins apunts havia de transcriure no ha estat fàcil doncs n'hi ha de tots colors, però crec, que els descrits, són suficientment entenedors per resumir els sentiments de la Núria i la vivència del gran amor de la seva vida. Un amor que va ser platònic en quant a fets, no a desitjos. Un amor que va idealitzar i, on no va comptar ni la condició de cadascú, ni l'edat, ni el físic, ni res que pogués enterbolir aquell meravellós sentiment.

No hi va haver convivència, per tant, no va existir incomprensió, gelosia, egoisme, possessió, impropis, que són els causants del desgast emocional del dia a dia. Tot va ser flors i violes, fins el moment que "l'altre" es va manifestar sense disfressa. Llavors, l'encegament que havia produït l'enamorament es va capgirar i, les flors i violes... es van convertir en ortigues.

Diuen que amb el temps tot s'oblida. No hi estic d'acord. El temps minva la força d'una passió, però, en tornar a veure a qui va ser la causa de tanta exaltació, encara que hagi passat molt temps, sempre produeix un sobresalt i desencadena una gran quantitat de records.

¿Ha valgut la pena els anys que va passar la Núria amb aquest sentiment.? Crec que sí. Malgrat el final no va ser el que desitjava, durant molt temps va donar sentit a la seva vida.

Quan has après per l'experiència que donen els anys que, un amor tan intens només es presenta un cop a la vida, i, a vegades ni es presenta; no s'hauria de deixar escapar per pors, per covardia o, per moralitats mal enteses que, en el fons, només produeixen, sofriment, angoixa i no deixen gaudir de sentiments i emocions colpidores, com l'amor, el desig i la seva culminació.

Maria Mercè Usón